

Kaj nun restis nur kvar ordigotaj homoj. “TOMASO, Dijn,” nigrulo eĉ pli alta ol Ron, kuniĝis je Hari ĉe la Oragrifa tablo, kaj tiam sekvis Ron en la vico. Li jam fariĝis palverda. Hari sub la tablo krucigis siajn fingroj por bonŝanco, kaj en sekvanta momento la Ĉapelo kriegis “ORAGRIFO!”

Hari aplaŭdis laŭte kun la aliaj dum Ron kolapsis en la seĝon apud Hari. “Bone farita, Ron, bonege,” deklamis Persi Tordeli pompe trans Hari dum “TURPIN, Lisa” fariĝis Korakunga.

Finfine “ZABINI, Blazio” fariĝis Rampena. Profesorino MakGongal revolvis sian pergamenon, kaj elprenis la Ordigan Ĉapelon.

Hari rigardis suben al sia malplena ora telero. Li nur ĵus rimarkis, kiom li malsatas. La kukurbaj pasteĉoj ŝajnis antikvaj memoroj.

Albus Zomburdo jam stariĝis. Li ĝojbrilis al la studentoj, siaj brakoj elstreĉitaj, kvazaŭ sia plej granda plaĉo estus vidi ĉiujn tie antaŭ li.

“Bonvenon,” li diris. “Bonvenon al nova jaro ĉe Porkalo. Antaŭ la komenco de nia bankedo, mi deziras diri kelkajn vortojn. Jen ili: Sencerbulo! Balengraso! Strangumo! Ekpinĉo!Dankon!”

Li ree sidiĝis. Ĉiuj aplaŭdis kaj hurais. Hari ne sciis ĉu ridi aŭ ne.

“Ĉu li ne iomete...frenezas?” li demandis necerte al Persi.

“Frenezas?” diris Persi poze. “Li estas genia. La plej kapabla sorĉisto de la mondo! Sed li iomete frenezas, jes. Terpomojn, Hari?”

Hari ekgapis. La pladoj antaŭ li nun entenis amasojn da manĝaĵoj. Li neniam vidis tiom da bongustaj aferoj kolektitaj sur unu tablo: rostbefo, rostita kokaĵo, porkokotletoj kaj ŝafidkotletoj, kolbasoj, larditaj bifstekoj, terpomoj bolkuiritaj, rostitaj, kaj frititaj, flano de Jorkŝirol^[20], pizoj, karotoj, viandsaŭco, keĉupo, kaj, pro stranga nekonata kialo, pipromentsukeraĵoj.

La ges-roj Dursli estis neniam precize malsatmortigintaj Hari, sed tamen neniam permesis al li manĝi tiom, kiom li dezirus. Dadli estis ĉiam forpreninta iun ajn, kiun Hari ŝatis, eĉ kiam tio malsanigus lin. Do Hari amasigis sur sian teleron iom da ĉio, escepte de la pipromentsukeraĵoj. Ĉio multe bongustis.

“Ŝajne frandas tio,” diris la fantomo kun krispo malfeliĉe, rigardante triste dum Hari distranĉis sian bifstekon.

“Ĉu vi ne--?”

“Mi nenion manĝis ekde preskaŭ kvarcent jaroj,” diris la fantomo. “Mi ne bezonas tion, kompreneble, sed oni tamen sentas la mankon. Mi dubas, ke mi jam presentis min? Kavaliro Nikolao de Mizgila-Porpington^[21] je via dispono. La Rezidanta Fantomo de Oragrifa Turo.”

“Mi ja konas vin!” Ron ekdiris. “Miaj fratoj rakontis pri vi – vi estas Preskaŭ Senkapa Nikol!”